

Arrest

nr. 215 179 van 15 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en A.-C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd geboren op 19 november 1992 te Caracas, in het distrito Capital, Venezuela. Voor uw ouders uit elkaar gingen, woonde u tot vierjarige leeftijd in het oosten van het land omdat uw vader vandaar afkomstig is. U verhuisde met uw moeder eerst naar Caracas en vervolgens naar de staat Miranda waar u in de gemeente Sucre in de parochie Petare woonde.

U verklaart nooit een vaste woonst te hebben gehad en telkens met uw moeder elders te hebben gewoond. Uw laatste adres in Venezuela waar u van oktober 2014 tot april 2015 samen met uw echtgenoot woonde, was in Petare, in de wijk 5 juli, in de dreef La Esperanza.

Nadat u de middelbare school afwerkte, werkte u van begin 2012 tot eind 2013 voor het gemeentebestuur van Caracas. Uw universitaire studies aan het instituut Universitario Antonio Jose de Sucre beëindigde u in 2014 met nog een jaar te doen vooraleer u uw diploma zou hebben bereikt. Voor uw vertrek uit Venezuela werkte u tot februari 2015 in een apotheek in Sucre.

12 januari 2015 werd u samen met uw echtgenoot beroofd. Jullie waren een grote hoeveelheid geld gaan afhalen in de bank en nadat jullie uit de bus stapten, werd jullie tas ontnomen. In de tas zaten jullie persoonlijke documenten (huwelijksakte, de geboorteakte van uw echtgenoot, uw geboorteakte, uw identiteitskaart, uw krediet-en debetkaarten, uw kaart voor maaltijdcheques) huissleutels, 74.000 bolivar van de collega van uw echtgenoot, uw portefeuille met uw bankcodes en uw telefoonnummer. Na de diefstal diende u klacht in bij de politie.

Ongeveer 2 weken later werd u opgebeld met de boodschap geld te moeten geven of anders te zullen worden gedood. U schilderde het af als een vergissing tot u enkele dagen later opnieuw werd opgebeld, uw naam werd gezegd en werd gezegd dat geweten was waar u woonde. Wederom werd er geld van u geëist. U ging in op de eis en sprak met de afperser af in Sambil, Caracas om hem geld te overhandigen. Enige tijd later begonnen de telefoontjes echter opnieuw. U besloot om naar de politie te gaan die zeiden dat aangezien u geld had om afpersers te betalen u ook geld had om de politie te betalen om u te beschermen. Nadat u bij een vriendin was ingetrokken, keerde u halverwege februari op een avond terug naar huis om enkele spullen op te halen. Onderweg werd u bijna aangereden door een auto en werd u gezegd te moeten instappen of anders te zullen worden gedood. U kon echter ontkomen.

16 april 2015 ging u ten gevolge van uw problemen met een toeristenvisum van 30 dagen naar Cuba, het thuisland van uw echtgenoot. In Cuba regelde u een gezinsvisum dat 1 maand geldig was en kon worden verlengd tot maximum 6 maanden. U verbleef tot 9 november 2015 in Cuba vooraleer u terugkeerde naar Venezuela om documenten te regelen om een verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen in Cuba. In Venezuela verbleef u in het huis van een vriendin in de gemeente Libertador. 21 februari 2016 ging u terug naar Cuba waar u vervolgens tot 22 november 2017 samen met uw echtgenoot en zijn familie in Santiago de Cuba woonde. 22 november 2017 verliet u Cuba en kwam u via Cancun, Mexico naar België waar u 4 december 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort (128682672), uw originele identiteitskaart, uw originele Cubaanse verblijfsvergunning, uw originele geboorteakte, uw originele huwelijksakte, een originele neergelegde klacht (dd. 12/01/2015), originele documenten van het Oficina Nacional de Administracion Tributaria Santiago de Cuba, een kopie van uw huwelijksfoto, medisch attest van uw echtgenoot (dd. 20/11/2017), documenten van middelbare scholing tot universiteit, krantenartikelen en kaarten afkomstig van Google.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meerbepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze van louter interpersoonlijke aard zijn. U verklaart door onbekenden te zijn beroofd en nadien afgeperst. U weet niet waarom net u en uw man werden beroofd. U vermoedt dat de bankbediende samenwerkte met de personen die jullie hebben beroofd (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 7). **Een link met de conventie blijkt bijgevolg niet uit uw verklaringen.**

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Evenmin zijn er echter zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Bij de door u aangehaalde gebeurtenissen dienen immers enkele opmerkingen te worden geplaatst.

U verklaart 12 januari 2015 te zijn beroofd door onbekenden en dat volgende documenten u werden ontnomen: huwelijksakte, de geboorteakte van uw echtgenoot, uw geboorteakte, uw identiteitskaart, uw krediet-en debietkaarten, uw kaart voor maaltijdcheques, huissleutels, 74.000 bolivar (of 75.000 – zie notities persoonlijk onderhoud dd. 18.06.2018, p.27 en dd. 13.08.2018, p.7) van de collega van uw echtgenoot, uw portefeuille met uw bankcodes en uw telefoonnummer. Met betrekking tot uw identiteitskaart dient echter wel opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u verklaart dat ze u werd ontnomen bij de diefstal op 12 januari 2015, terwijl u op de zetel van het CGVS een originele identiteitskaart neerlegt die werd uitgereikt op 21 mei 2012. Ook op uw geboorteakte staat te lezen dat voorgaand verslag een exacte en echte kopie is van het origineel uitgegeven en gecertificeerd op verzoek van de belanghebbende in Caracas op 10 december 2004. Het spreekt enigszins tot de verbeelding dat u uw geboorteakte opgevraagd in 2004 kan voorleggen daar u verklaart dat deze 12 januari 2015 werd gestolen. U tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd hoe u uw originele geboorteakte en huwelijksakte hebt verkregen, stelt u naar de burgerregistratie te zijn gegaan en ze opnieuw te hebben verzocht. Bijgevolg verwondert het dat er op uw geboorteakte een stempel staat van 10 december 2004. Hieruit blijkt dat u niet de waarheid spreekt met betrekking tot de door u aangehaalde gebeurtenis van 12 januari 2015.

Met betrekking tot de door u aangehaalde gebeurtenissen in uw land van herkomst Venezuela dient eveneens opgemerkt dat uw verklaringen niet eensluidend zijn. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS het gezicht van de persoon die in de auto zat die u trachtte aan te rijden niet te hebben gezien, maar wel een wapen te hebben opgemerkt (zie notities persoonlijk onderhoud dd.18.06.2018, p. 30). Het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u in tegenstrijd dat u het gevoel had te worden gevolgd en er vervolgens een persoon uitstapte die zei dat u in de auto moest stappen of zou worden gedood (zie notities persoonlijk onderhoud dd.13.08.2018, p. 4). Overigens stelt u het gezicht van de persoon te hebben gezien en te hebben vastgesteld dat het dezelfde persoon betrof die u afperste (zie notities persoonlijk onderhoud dd.13.08.2018, p. 14). **Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van het verdere verloop van de geopperde gebeurtenissen fundamenteel aan.**

16 april 2015 ging u ten gevolge van uw problemen met een toeristenvisum van 30 dagen naar Cuba, het thuisland van uw echtgenoot. In Cuba regelde u een gezinsvisum dat 1 maand geldig was en kon worden verlengd tot maximum 6 maanden. U verbleef tot 9 november 2015 in Cuba vooraleer u terugkeerde naar Venezuela om documenten te regelen om een tijdelijke verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen in Cuba. Het dient opgemerkt dat het enigszins tot de verbeelding spreekt dat u ervoor koos om terug te keren naar Venezuela, het land waar u bij terugkeer vreest het leven te zullen laten. **Uw persoonlijk gedrag wijst er immers niet op dat u vervolging te vrezen heeft bij terugkeer naar uw land van herkomst, Venezuela.** U verklaart ten gevolge van een vergissing van uw moeder enkele documenten tekort te zijn gekomen om uw verblijfsvergunning in Cuba te hebben kunnen regelen. Nadat de ambtenaar van de dienst Immigratie naar uw huis kwam in Cuba en stelde dat u voor 16 november het land moest verlaten indien u de immigratiewetten niet wilde schenden, besloot u terug te keren naar Venezuela. U gevraagd waarom u besloot om terug te keren naar Venezuela daar het volgens uw verklaringen voor de Cubaanse immigratiediensten voldoende was om Cuba te verlaten en dezelfde dag nog terug te keren, stelt u geen andere optie te hebben gehad omdat de vliegtuigtickets

erg duur waren en u slechts weinig tijd had om te vertrekken. U verklaart dat er omwille van financiële redenen geen andere optie was dan terug te keren naar Venezuela (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 18.06.2018, p. 14-15). U verklaart in Cuba tevergeefs te hebben geprobeerd om uit te leggen dat het een vergissing betrof en dat in januari een afspraak stond gepland voor het document. U gevraagd naar de gevolgen indien u in Cuba zou zijn gebleven –en dus de immigratiewetten zou hebben overtreden- verklaart u die uitleg niet te hebben gekregen en een waarschuwing te hebben ontvangen. U weet niet of u zou worden gedeporteerd en vreesde een boete te zullen ontvangen (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 18.06.2018, p.16). **Dat u ondanks een vrees voor uw eigen leven toch besloot om terug te keren naar Venezuela, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees voor vervolging bij terugkeer.**

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u na terugkeer naar Venezuela geen problemen heeft ondervonden. Van 9 november 2015 tot 21 februari 2016 verbleef u in het huis van een vriendin aan plaza Venezuela in de gemeente Libertador, een 30-tal minuten van waar u eerder woonde (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 18.06.2018, p. 17). U vermoedt bij terugkeer geen problemen te hebben gekend omdat u niet echt in de buurt wilde komen van waar u vroeger problemen had gehad (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 18.06.2018, p. 18). U gevraagd waarom u vandaag bij terugkeer naar Venezuela meent problemen te zullen hebben met de afpersers terwijl u eerder toen u terugkeerde geen problemen hebt gekend, stelt u toen niet te zijn teruggekeerd naar uw huis omwille van het probleem en het huis van uw vriend niet te hebben verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 13.08.2018, p.14). U erop gewezen dat u het huis wel verliet om documenten te regelen voor uw verblijfsvergunning in Cuba (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 18.06.2018, p. 18) stelt u telkens vergezeld te zijn geweest door uw moeder – wat betekent dat u het huis wel heeft verlaten en geen problemen heeft gekend.

Zo komt de Commissaris-generaal naadloos bij de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief. Daar u erin bent geslaagd enkele maanden elders in Venezuela te hebben verbleven zonder problemen te hebben ondervonden, toont aan dat een terugkeer naar Venezuela mogelijk is. U gevraagd of u zich ten tijde van de problemen niet elders kon vestigen in Venezuela, antwoordt u 'in het huis van uw familie langs vaderszijde', maar geen goed contact te hebben gehad met uw vader en na uw huwelijk niets van hem te hebben willen weten. U vervolgens gevraagd of u zich samen met uw echtgenoot niet op eigen houtje elders in Venezuela had kunnen vestigen, verklaart u initieel dat waarschijnlijk te hebben kunnen doen, maar verandert u van gedachte omdat u meent niemand te hebben gehad buiten de familie van uw vader en uw vader zelf. U voegt toe er nooit aan te hebben gedacht naar een andere stad te verhuizen. U gevraagd of u vandaag elders in Venezuela zou kunnen wonen bij terugkeer, antwoordt u enkel in de zone waar uw vader woont te kunnen wonen. U gevraagd waarom enkel daar, verklaart u dat het de enige plaats zou zijn waar u niet hetzelfde leven zou hebben als in de hoofdstad en dat de plek kalmer is, en er niet dezelfde stress en criminaliteit is. U meent echter vandaag niet te kunnen terugkeren omwille van de crisis (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 13.08.2018, p. 13). Niettemin stelt u in de zone van uw vader geen probleem te hebben. U wilt echter niets met uw vader te maken hebben omdat hij een slechte vader was. **U kunt de Commissaris-generaal er niet van overtuigen dat voor u een intern vluchtelingalternatief geen mogelijkheid is.** Het louter aanhalen van een slechte band met uw vader is onvoldoende om hervestiging in Venezuela uit te sluiten. U gevraagd of voor u de mogelijkheid bestaat om een nieuw leven te starten elders in Venezuela, verklaart u een manier te zullen zoeken om dat te doen als uw land zich niet in een crisis zou verkeren (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 13.08.2018, p. 13-14). U hebt bovendien reeds aangetoond een zelfstandige vrouw te zijn wanneer u zich vestigde in Cuba, op eigen houtje terugkeerde naar Venezuela om uw Cubaanse verblijfsvergunning te regelen om vervolgens terug te keren naar Cuba en tenslotte een nieuw leven te beginnen in België.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vertrek uit Venezuela ingegeven blijkt te zijn door de algemene situatie in uw land van herkomst. Zo stelt u een vliegtuigticket te hebben gehad dat drie maanden geldig was om u de mogelijkheid te bieden om terug te keren naar Venezuela indien de situatie in Cuba erger bleek te zijn. Overigens verklaart u een tijdelijke verblijfsvergunning te hebben willen regelen in Cuba om daar te kunnen verblijven tot de situatie in Venezuela verbeterd zou zijn (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 18.06.2018, p.14). Pagina 15 van het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u het geld van het werk van uw man te hebben willen houden om terug te keren naar Venezuela –niet waar u eerder woonde, maar elders - wanneer de situatie zou verbeteren. U tijdens het 2de persoonlijk onderhoud gevraagd wat u precies vreest indien u vandaag zou terugkeren naar Venezuela, geeft u aan te vrezen te zullen sterven omwille van de hoge criminaliteit (zie notities persoonlijk onderhoud dd.13/08/2018, p. 5).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. **Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.**

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid is, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela **actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.** U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na eveneens het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Venezuela. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

Met betrekking tot de door u neergelegde documenten dienen volgende opmerkingen te worden geplaatst.

Uw origineel paspoort, uw originele identiteitskaart alsook uw Cubaanse verblijfsvergunning, geboorteakte, huwelijksakte en documenten van middelbare scholing tot universiteit hebben betrekking op uw identiteit en uw levensloop, elementen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.

De door u neergelegde krantenartikelen die verwijzen naar de algemene situatie in Venezuela op het vlak van veiligheid en economische instabiliteit, die geen betrekking hebben op uw persoon (zie notities dd.18/06/2018, p.26) doen aan het voorgaande geen afbreuk daar u uw vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken. Bovendien blijkt hierboven dat de Commissaris-generaal reeds rekening houdt met de algemene situatie in uw land van herkomst om uw nood aan bescherming te beoordelen.

Met betrekking tot de door u neergelegde klacht dient te worden opgemerkt dat documenten enkel dienstig zijn indien zij ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen worden neergelegd.

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten, namelijk dat u werd beroofd en nadien het slachtoffer werd van afpersing, komt op basis van voorgaande vaststellingen op de helling te staan. Indien wordt aangenomen dat geopperde feiten werkelijk hebben plaatsgevonden, quod non, dient in het kader van onderhavig verzoek nog steeds uw vrees bij terugkeer onder de loep te worden genomen. De door u neergelegde kaarten hebben eveneens betrekking op de door u aangehaalde feiten en doen geen afbreuk aan het voorgaande.

De door u neergelegde documenten van Cuba en het medisch attest van uw echtgenoot hebben betrekking op de gebeurtenissen in Cuba en worden bijgevolg inhoudelijk niet besproken. Het is immers de vrees ten opzichte van uw land van herkomst - met name het land waarvan u de nationaliteit draagt Venezuela - die hier ter discussie staat.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar u geen opmerkingen heeft overgemaakt, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd "van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, en/of artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5,48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")".

Aangaande de link tussen de door verzoekster aangehaalde feiten en het Verdrag van Genève, gedraagt verzoekster zich naar de wijsheid van de Raad.

Verzoekster stelt verder:

"Er bestaat nochtans in hoofde van verzoekster, in geval van terugkeer, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4.

De voorwaarden van artikel 48/4 zijn voldaan in de zin dat verzoekster geïdentificeerd is, dat er inderdaad een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat, en dat ze geen strijder is.

In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoekster aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt.

De verslagen hieronder geven duidelijk aan dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt

De socio economische situatie heeft zich in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd. en wordt door de Coi Focus in het administratief dossier als "situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès" (p41) karakteriseert. De verslagen hieronder geven duidelijk aan dat, in tegendeel töt wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt.

Zo is over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed (Coi Focus Vénézuëla- Situation sécuritaire- 20 avril 2018 -in het administratief dossier- p34) , door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkelen. De publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen. of openbaar vervoer werken trouwens niet meer.

De Coi Focus in het administratief dossier (p.45) vaart de situatie samen als volgt: (...)

Vrouwen en kinderen worden bijzonder hard getroffen door ondervoeding. De Coi Focus meldt dat in 2016 alleen over 11.000 zuigelingen gestorven zijn door gebrek aan melkpoeder in ziekenhuizen, wat een verhoging van 30% betekent (p35).

Wat de toegang tot medisch zorg aangaat bericht de Coi focus over het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel. en over het verschijning van eerder uitgeroeide ziekten (zoals dysphtheria). De Coi focus meldt p.40-41: (...)

Dit wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela bevestigd: (...)

Verskillende média berichten ook over de alarmerende verhoogde percentage van armoede bij de Venezolaanse bevolking, dewelke tot 82% gestegen is. Er wordt ook vermeldt dat burgers gemiddeld 8 kilo's in 2017 alleen verloren hebben, en zelfs voedsel in de afvalbakken zoeken (zie in bijlage The Guardian, In Venezuela 82% of people live in poverty - where are our friends now?, 5/04/2017, <https://www.theguardian.com/commentisfree/2017/apr/05/venezuela-western-socialists-nicolas-maduro-abuse>).

Ook toegang tot huisvesting is onvoldoend. De Coi Focus meldt dat vele families van hun huis op straat gezet worden, zowel als herhaaldelijke en lange stroomuitvallen (p.39): (...)

We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt ontbreken. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren (Coi Focus p34).

In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoekster dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van door verzoekster aangehaalde feiten in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoeksters verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om de risico voor het lijden van ernstige schade van verzoekster in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Verzoekster ment, op basis van haar verklaringen, ten eerste dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat haar het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, haar verklaringen zijn van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie.

Bovendien menen wet dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoekster U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordeelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vreden van verzoekster - quod non - dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b), c) van de vreemdelingenwet.

(...)

In casu betwist de Commissaris niet dat verzoekster Venezolaans is. We verwijzen naar de middelen supra, wat de actuele onmenselijke en/of vernederende levensomstandigheden in Venezuela betreft.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoekster een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien behoort zij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dient haar ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van “artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")”.

Verzoekster stelt:

“Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoekster aangehaalde feiten.

Verzoekster meent dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke zij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoekster weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Verzoekster is van mening dat de Commissaris generaal haar onderzoek plicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft.

Ten eerste verwijt de Commissaris dat verzoekster verklaart heeft dat haar identiteitskaart en geboorteakte gestolen werden in 2015 toen haar tas gestolen werd, maar bij de CGVS haar originele identiteitskaart neerlegt (uitgereikt in 2012) et een echte kopie van haar geboorteakte (van 2004). Verzoekster verklaart dat ze meerdere kopieën van deze documenten had, en niet alle gestolen werden. Daarna verwijt haar de CGVS dat ze eerst zei dat ze de gezicht van de persoon die in de auto zat die trachtte haar aan te rijden niet gezien heeft, en tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud uitgelegd heeft dat ze zijn gezicht wel gezien had, en dat deze persoon haar beval om in de auto te stappen. Verzoekster bevestigt dat ze het gezicht van de persoon gezien heeft, en ment dat er een misverstand met de tolk was.

Verder ment de CGVS dat het feit dat verzoekster terug gekeerd is naar Venezuela (nadat de Cubaanse immigratie diensten haar vermeldt hadden dat ze het land verlaten moest) aantoont dat haar vrezen in Venezuela niet aannemelijk zijn. Verzoekster had echter uitgelegd dat ze geen keuze had, ze moest documenten krijgen in Venezuela voor haar verblijfsvergunning in Cuba. Bovendien, anders als door de Commissaris Generaal beweert, heeft ze ook verklaart dat ze onvoldoend financiële middelen had om een nieuw vliegtuig ticket te kopen om Cuba alleen voor een dag te verlaten (om haar tijdelijke verblijfsvergunning te herstarten). Ze had inderdaad al een vliegtuig ticket om terug naar Venezuela te keren, en moest alleen 85 USD betalen om het te gebruiken, terwijl een nieuw ticket veel duurder zou geweest zijn (verslag van het gehoorpl5).

De CGVS blijkt haar bovendien te verwijten dat ze niet weet of ze gedepoteerd zou zijn geweest door de Cubaanse overheden. Verzoekster heeft echter uitgelegd dat ze een boete van 1000 USD had kunnen krijgen, dewelke ze niet betalen zou kunnen, en dat ze alleen daardoor problemen vreesde te krijgen (verslag van het gehoor pl6).

Trouwens ment de CGVS dat omdat verzoekster tijdens haar verblijf in Venezuela van november 2015 tot februari 2016 geen nieuwe problemen ondervonden heeft. Verzoekster bevestigt dat ze om problemen te vermijden bijna niet naar buiten ging, en toen ze dit deed, ze altijd vergezeld was.

Verzoekster benadrukt trouwens dat de Protection Agent haar letterlijk gezegd heeft dat hij/zij haar verklaringen betreffend de diefstal en de afpersing gelooft ("Ik geloof wat u mij zegt over die diefstal en die afpersing. Er is geen reden om daar aan te twijfelen", verslag van gehoor 2, pl4).

Verder beweert de Commissaris Generaal dat er voor verzoekster een intern vestigingsalternatief bestaat in Venezuela.

Het invoeren van het intern beschermingsalternatief is het resultaat van de toepassing van artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet, dewelk bepaalt: (...)

De UNHCR heeft richtlijnen over het onderzoek en de toepassing van het intern beschermingsalternatief gepubliceerd (UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne " dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04).

Volgens het standpunt van UNHCR, is een kwalitatief alternatief vereist om van een intern beschermingsalternatief (IBA) te kunnen spreken. Nadat het relevante karakter van het intern beschermingsalternatief werd onderzocht (toegankelijkheid, en om de vervolging er vermeden worden), dient eveneens de redelijkheid van de verwachting zich er te vestigen geanalyseerd te worden. De Commissaris dient dit onderzoek te doen, en te bewijzen dat de er een redelijk en toegankelijk IBA voor verzoeker bestaat.

UNHCR geeft bepaalde indicaties voor de concrete invulling van de redelijkheid van de IBA (de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief): (...)

Verzoekster heeft verklaart dat de toegang tot voedingsmiddelen en tot medisch zorg in Venezuela onvoldoend is (verslag van het gehoor p27), en verwijst naar de middelen supra betreffend de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden. Ze benadrukt dat ze onder onvoldoend toegang tot voedingsmiddelen, medisch zorg, en huisvesting zou lijden indien ze terug gestuurd wordt.

De beweerde intern vestigingsalternatief is dus niet redelijk.

Ten gevolge meent verzoekster dat de motivering van de Commissaris generaal niet draagkrachtig is en verworpen worden moet.

De verklaringen van verzoekster moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Ten gevolge ment verzoekster dat het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

(...)"

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Verzoekster dient aan te tonen dat in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst. Zulks houdt in dat de vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het tijdstip van dit oordeel (artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de 'gegronde vrees voor vervolging'. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoekster thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in haar land van oorsprong. De vrees moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd.

Het principe dat de Raad zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie in het land van herkomst op het tijdstip van dit oordeel geldt ook voor de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De bestreden beslissing stelt: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meerbepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze van louter interpersoonlijke aard zijn. U verklaart door onbekenden te zijn beroofd en nadien afgeperst. U weet niet waarom net u en uw man werden beroofd. U vermoedt dat de bankbediende samenwerkte met de personen die jullie hebben beroofd (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Een link met de conventie blijkt bijgevolg niet uit uw verklaringen.”*

Verzoekster verklaart in het verzoekschrift zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen inzake de *nexus* van haar relaas met het Verdrag van Genève. Hoewel zij verder nog de *“toekenning van de vluchtelingenstatus”* vraagt, brengt zij geen concreet element bij ter weerlegging van de voormelde motivering.

Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Uit de informatie die de partijen aanbrengen omtrent de situatie in Venezuela blijkt dat deze situatie volatiel is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische omstandigheden.

De landeninformatie waarop verweerder zich baseert blijkt voornamelijk te bestaan uit het document getiteld: 'COI Focus, *“Venezuela, Situation Sécuritaire”* dat gedateerd is op 20 april 2018 (administratief dossier, stuk 18). Dit document bevat voornamelijk informatie uit de periode 2017 tot begin 2018.

Uit deze landeninformatie blijkt dat volgens een EASO-persbericht van april 2018 het aantal verzoeken tot internationale bescherming in de periode 2014 – 2017 steeg met 3.500%; ook in Spanje was er een significante stijging in februari 2018 (COI Focus, p. 31). Deze toename van verzoeken tot internationale bescherming is een aanduiding dat de situatie in Venezuela turbulent en onvoorspelbaar van aard is.

Blijkens een geconsulteerd artikel van de Financial Times van april 2018 (COI Focus, p. 27, voetnoot 210) betreft de Venezolaanse crisis de grootste migratiecrisis in de recente geschiedenis in Latijns Amerika; tevens blijkt dat UNHCR het aantal dagelijkse migranten in april 2018 schatte op 5.000 migranten per dag (*ibidem*). UNHCR heeft blijkbaar ook bevestigd dat de internationale nood aan bescherming hoog is voor een zeer significant aantal Venezolanen (*ibidem*, p. 28).

Voorgaande elementen zijn een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context. Tevens blijkt dat de situatie volatiel is omwille van de impact van de socio-economische situatie op de politieke context. Bijgevolg is het noodzakelijk dat de Raad beschikt over actuele landeninformatie teneinde een reëel risico op ernstige schade te kunnen beoordelen op het tijdstip van het vellen van een arrest. Het document 'COI Focus, "Venezuela, Situation Sécuritaire"' dat gedateerd is op 20 april 2018 (en voornamelijk gebaseerd is op informatie uit 2017) is dan ook omwille van de volatiele aard van de situatie in Venezuela niet voldoende actueel om verzoeksters relaas en eventuele nood aan internationale bescherming afdoende te beoordelen.

De noodzaak voor actuele informatie is ook aanwezig omwille van de toepassing door verweerder van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet (intern vestigingsalternatief); daarbij dient onder meer onderzocht te worden of van verzoekster redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich elders vestigt en waarbij rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land.

Gelet op voorgaande vaststellingen beschikt de Raad actueel niet over "*alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast*" (cf. artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet).

2.2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 september 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS